

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. (działający poprzednio pod (...) Bank (...) S.A.) w W. wniósł 6 kwietnia 2017 r. pozew przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 85.831,13 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie wyższej niż maksymalne odsetki za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od kwoty 78.976,99 zł od 28 marca 2017 r. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając dochodzenie wskazanego roszczenia wyjaśnił, że składa się na nie należność główna w wysokości 78.976,99 zł z tytułu niespłaconego na 27 marca 2017 r. kapitału udzielonego pozwanemu kredytu, oraz należności uboczne: 3.704,73 zł z tytułu odsetek umownych, 1.000 zł z tytułu opłat i prowizji oraz 2.149,41 zł z tytułu odsetek karnych. Podstawę faktyczną roszczenia stanowiło według powoda niedotrzymanie przez pozwanego zobowiązań wynikających z zawartej przez strony umowy kredytu (...) (...) z 15 listopada 2012 r. – opóźnienie w spłacie należności banku – oraz wypowiedzenie tej umowy przez bank 20 lipca 2016 r., co doprowadzić miało do tego, że dochodzone roszczenie na 27 marca 2017 r. wynosiło 85.831,13 zł; co więcej powód wskazał, że w dalszym ciągu nalicza odsetki umowne za opóźnienie określane w umowie jako odsetki karne.

Sąd uwzględnił dochodzone roszczenie nakazem zapłaty wydanym 24 kwietnia 2017 r. w postępowaniu upominawczym w sprawie VIII GNc 131/17.

Pozwany złożył w terminie sprzeciw do wskazanego nakazu zapłaty, nie uzasadniając jednak swojego stanowiska. W dalszym piśmie procesowym sprecyzował, że nakaz zapłaty kwestionuje w całości. W toku procesu złożył również wnioski dowodowe, które miały –według niego – zmierzać do wykazania, że wypowiedzenie umowy kredytu przez bank nie było skuteczne, a to z uwagi na nienależyte umocowanie osoby, która podpisała oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w imieniu banku oraz nieskuteczne doręczenie wypowiedzenia.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymał żądanie sformułowane w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – działając wówczas pod (...) Bank S.A. w W. i będąc reprezentowanym przez swojego pracownika E. F. – zawarł 15 listopada 2012 r. z pozwanym prowadzącym – jako adwokat – własną działalność gospodarczą w S. przy ul. (...) X w S. umowę o (...) Kredyt nr (...) (...)”. Zgodnie z jej § 1 ust. 1 strony zawarły umowę kredytu na warunkach określonych w tejże umowie oraz w „Regulaminie kredytowania działalności gospodarczej w (...)”, na mocy której powodowy bank (zgodnie z ust. 2) udzielił pozwanemu kredytobiorcy kredytu w wysokości 123.213,30 zł na okres do 16 listopada 2020 r. w celu finansowania bieżącej działalności pozwanego. Oprocentowanie kredytu miało być zmienne i stanowić sumę stopy bazowej WIBOR 3M i stałej marży banku wynoszącej 7,65 punktów procentowych (na dzień zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 12,40% w skali roku). Stopa bazowa WIBOR 3M stanowiła średnią ze stóp bazowych WIBOR 3M obowiązujących w pięciu dniach roboczych poprzedzających ostatni dzień roboczy miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym nastąpiło zawarcie umowy, a stopa bazowa na kolejny trzymiesięczny okres kalendarzowy miała być równa średniej ze stóp bazowych WIBOR 3M obowiązujących w pięciu dniach roboczych poprzedzających ostatni dzień roboczy miesiąca poprzedzającego ostatni dzień roboczy poprzedniego trzymiesięcznego okresu kalendarzowego. Oprocentowanie kredytu miało przy tym ulegać zmianie w okresach 3-miesięcznych, liczonych od pierwszego dnia miesiąca, w którym została podpisana umowa. Prowizje i opłaty należne bankowi miały być pobierane zgodnie ze stawkami i trybem opisanym w „Tabeli Prowizji i Opłat bankowych pobieranych od przedsiębiorców w (...) Bank S.A.”, w szczególności powodowy bank miał pobrać prowizję przygotowawczą w wysokości 5.867,30 zł.

Uruchomienie kredytu miało nastąpić poprzez jednorazowy przelew na rachunek kredytobiorcy prowadzony przez bank w terminie do pięciu dni roboczych od spełnienia warunków wskazanych w umowie, w tym ustanowienia wymaganego zabezpieczenia jego spłaty. Natomiast spłata kredytu miała być dokonywana przez pozwanego

kredytobiorcę w 98 ratach miesięcznych obejmujących kapitał i odsetki od kredytu, płatne w 15 dniu danego miesiąca, począwszy od 15 grudnia 2012 r., a gdyby termin płatności przypadał w dzień ustawowo wolny od pracy – płatność miała nastąpić w następny dzień roboczy. Wysokość pierwszej raty określono na 2.041,74 zł.

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy stanowił, że „Tabela Prowizji i Opłat bankowych pobieranych od przedsiębiorców w (...) Bank S.A.” oraz „Tabela oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) Bank S.A.” stanowią integralną część umowy. Stosownie z kolei do § 3 ust. 2 umowy kredytobiorca zobowiązany był do zapewnienia na wskazanym w umowie rachunku wystarczających środków na pokrycie zobowiązań wynikających z umowy na co najmniej jeden dzień roboczy przed terminem ich wymagalności – w przeciwnym razie – zgodnie z ust. 3 bank od dnia, w którym miała nastąpić spłata, stosować miał do niespłaconej w terminie raty kapitału oprocentowanie określone w „Tabeli oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) Bank S.A.” w wysokości obowiązującej dla zadłużenia przeterminowanego, o ile w tym dniu nie nastąpiła spłata. Zaznaczono też, że na dzień zawarcia umowy wysokość oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego wynosiła 24% w skali roku.

Stosownie do § 6 ust. 1 umowy kredytobiorca wyraził zgodę na dokonywanie przez bank wszelkich rozliczeń z tytułu zobowiązań wynikających z udzielonego kredytu od dnia ich wymagalności w drodze obciążenia należnymi kwotami rachunku kredytobiorcy wskazanego w umowie. Zgodnie zaś z § 7 umowy załącznik nr 1 do niej zawierał oświadczenie pozwanego kredytobiorcy o poddaniu się egzekucji, które to świadczenie stanowiło integralną część umowy. § 10 ust. 1 umowy stanowił, że umowa może zostać wypowiedziana na warunkach i w trybie określonym w regulaminie.

Zgodnie z § 9 ust. 8 regulaminu niespłacenie przez kredytobiorcę kredytu lub jego raty kapitałowej czy odsetkowej w umownym terminie płatności lub spłacenie jej w niepełnej wysokości miało spowodować, że w tym samym dniu niespłacona należność z tego tytułu staje się należnością wymagalną, która do czasu spłaty jest oprocentowana według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, w wysokości określonej w „Tabeli oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) Bank S.A.”. Zgodnie z tą tabelą w przypadku kredytu (...) oprocentowanie dla zadłużenia przeterminowanego stanowiło czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

§ 10 ust. 1 pkt 6 regulaminu stanowił, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez niego zdolności kredytowej bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, a w przypadku zagrożenia w opinii banku upadłością kredytobiorcy – terminu 7-dniowego. Stosownie do ust. 4 w przypadku wypowiedzenia umowy kredytobiorca miał być zobowiązany do spłaty całego niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami wynikającymi z umowy najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy. Ust. 5 stanowił, że w przypadku niespłacenia zadłużenia w okresie wypowiedzenia staje się ono zadłużeniem przeterminowanym, od którego bank pobierze odsetki zgodnie z „Tabelą oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) Bank S.A.”.

Dowody: umowa o (...) kredyt nr (...) (...) (k. 4-5v);

załącznik nr 1 do umowy o (...) kredyt nr (...) (...) (k. 6);

harmonogramy spłat (k. 62-93v);

tabela oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) Bank S.A. (k. 94-94v);

tabela prowizji i opłat bankowych pobieranych od przedsiębiorców w (...) Bank S.A. (k. 95-97v);

regulamin kredytowania działalności gospodarczej (k. 98-100).

Kredyt został uruchomiony i wykorzystany przez pozwanego, który nie spłacił kapitału kredytu w wysokości 78.976,99 zł. Zgodnie ze sporządzonym przez bank wyciągiem nr (...) obejmującym okres od 15 listopada 2012 r. do 23 października 2017 r., kwota zapadłych odsetek na 23 października 2017 r. wynosiła 3.704,73 zł.

Dowód: wyciąg nr (...) (k.46-48v).

W dniu 17 czerwca 2016 r. reprezentujący powodowy bank wiceprezes zarządu T. M. i prokurent H. P. udzielili pracownikowi Departamentu Windykacji Banku (...) pełnomocnictwa nr (...) do dokonywania jednoosobowo czynności takich jak: działanie w imieniu banku poprzez podpisywanie wystawianych przez Bank oświadczeń, wyciągów z ksiąg banku, w tym bankowych tytułów egzekucyjnych, reprezentowanie banku przed sądami, reprezentowanie banku przed klientami w zakresie dochodzenia wierzytelności z tytułu zawartych umów kredytu, pożyczek, umów poręczenia oraz umów o przystąpienie do długu lub przejęcia długu, jak również do składania w imieniu banku oświadczeń woli w zakresie wypowiedzania umów kredytu w przypadku uznania, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane, lub w przypadku zagrożenia terminowej spłaty kredytu.

Kolejne pełnomocnictwo (oznaczone nr (...)) A. P. udzielone zostało przez powoda jako (...) Bank S.A. w W. 2 listopada 2016 r.

Dowody: pełnomocnictwo nr (...) (k. 113-113v);

odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS powoda z 2.11.2016 r. (k. 12-14);

pełnomocnictwo nr (...) (k. 9).

Pracownik powodowego banku (...) skierowała do pozwanego kredytobiorcy datowane na 20 lipca 2016 r. pismo zatytułowane „Wypowiedzenie umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty całości należności”. Wskazała w nim, że w związku z niedotrzymaniem przez pozwanego terminów płatności rat, powodowy bank wypowiada umowę kredytu nr (...) (...) z 15 listopada 2012 r. zgodnie z § 10 umowy oraz zgodnie z § 11 regulaminu kredytowania. W związku z tym zażądała spłaty przez pozwanego całości kredytu. Kwota należności – zgodnie z tym pismem – na 20 lipca 2016 r. wynosiła łącznie 84.664,71 zł, w tym 82.629,67 zł stanowił kapitał, 1.915,81 zł odsetki umowne, 70 zł opłaty i prowizje, a 49,23 zł odsetki karne. Zapłaty bank domagał się w terminie 30 dni. Jednocześnie w piśmie tym zastrzeżono, że wypowiedzenie w przypadku uregulowania (w terminie 30 dni od otrzymania pisma) przez pozwanego kwoty 7.442,98 zł wynikającej z niedotrzymania terminów płatności rat bank uzna, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie wywołało skutków prawnych i uzna je za niebyłe i niezłożone.

Wypowiedzenie skierowano na adres pozwanego w S. przy ul. (...) X.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu (k. 7).

Pismo z 20 lipca 2016 r. zostało zwrócone do nadawcy po dwukrotnej awizacji 24 sierpnia 2016 r.

Dowód: wydruk śledzenia przesyłki z 20.01.2018 r. (k.114-114v).

Następnie powód skierował do pozwanego datowane na 28 lutego 2017 r. wezwanie do zapłaty domagając się spłaty zadłużenia z umowy kredytu nr (...) (...), które na 22 lutego 2017 r. miało wynosić 84.817,59 zł, w tym kwota niespłaconego kapitału w wysokości 78.976,99 zł oraz należne od niej dalsze odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 28.02.2017 r. (k. 8).

W dniu 3 marca 2017 r. A. P., jako pracownik powodowego banku umocowany do składania w jego imieniu oświadczeń m.in. w zakresie wierzytelności banku, sporządziła wyciąg z ksiąg banku nr (...), zgodnie z którym powodowemu bankowi na 3 marca 2017 r. miało przysługiwać wobec pozwanego wymagalne zadłużenie z tytułu umowy kredytu nr (...) (...) z 15 listopada 2012 r. w wysokości 84.326,18 zł, na którą składa się 78.976,99 zł jako kwota niespłaconego kapitału, 3.704,73 zł jako kwota należna z tytułu niespłaconych odsetek umownych naliczonych za okres od 16 listopada 2012 r. do 24 stycznia 2017 r., 1.000 zł z tytułu opłat i prowizji oraz 644,46 zł z tytułu należnych bankowi niespłaconych odsetek za zwłokę naliczonych za okres od 16 grudnia 2012 r. do 3 marca 2017 r. W wyciągu wskazano też, że bankowi należne są również dalsze odsetki od należności głównej, tj. od kwoty 78.976,99 zł liczone od 4 marca 2017 r. do dnia całkowitego zaspokojenia wierzytelności banku, których stopa w stosunku rocznym równa jest

czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP (na dzień sporządzenia wyciągu – 10% w stosunku rocznym). Jednocześnie bank oświadczył, że zadłużenie to jest wymagalne i wynika z czynności bankowej.

Dowody: wyciąg z ksiąg banku nr (...) (k. 3);

pełnomocnictwo nr (...) (k. 9).

W dniu 23 października 2017 r. sporządzono raport – zestawienie należności i zaległości kapitałowe z kalkulacją odsetek za zwłokę (w walucie kredytu) za okres od 15 listopada 2012 r. do 23 października 2017 r., jak również wydruk historii naliczania odsetek dla umowy KPB\ (...).

Dowody : raport z 23.10.2017 r. (k. 49-58v);

historia naliczani odsetek dla umowy (...) (k. 59-61v).

Pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w Centralnej Ewidencji i (...) Działalności Gospodarczej jako adres do doręczeń wskazał adres w S. przy ul. (...).

Sąd zważył co następuje:

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie pozwany – składając sprzeciw do nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym 24 kwietnia 2017 r. – nie podniósł żadnych zarzutów co do dochodzonych pozwem roszczeń, jak też nie powołał żadnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych, na których oparte było powództwo, czym uchybił art. 503 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Uchybienie to miało wpływ na ocenę dalszych czynności procesowych pozwanego, gdyż norma odczytywana ze zdania trzeciego przytoczonej jednostki redakcyjnej uprawnia sąd do pominięcia twierdzeń i dowodów podniesionych w dalszym toku postępowania. Co przy tym trzeba podkreślić, to to, że takich twierdzeń pozwany nie podniósł nawet w dalszym toku postępowania, a jedynie zgłaszając wnioski dowodowe w piśmie z 18 grudnia 2017 r. pozwany powoływał się w istocie na okoliczności, których wcześniej nie wskazywał jako tych, które są między stronami sporne, a które sprowadzały się do skuteczności złożenia wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu i legitymacji do dokonania tej czynności po stronie pracownika powodowego banku (...).

Stosownie do art. 232 k.p.c. powód zdołał jednak w toku niniejszej sprawy udowodnić, że A. P. przysługiwała legitymacja tak do złożenia w imieniu banku oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu zawartej z pozwanym, jak i do podpisania wyciągu z ksiąg banku została przez powoda wykazana poprzez złożenie pełnomocnictwa z 17 czerwca 2016 r. (oprócz tego z dnia 2 listopada 2016 r.)

Sąd dostrzegł jednocześnie, że choć powód złożył wprawdzie (poprzez pełnomocnika w osobie A. P.) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy datowane na 20 lipca 2016 r., to jednak nie zdołał wykazać, że faktycznie oświadczenie to

dotarło do adresata przed wszczęciem postępowania sądowego, a w szczególności, że do doręczenia wypowiedzenia doszło – jak twierdził powód – w dniu 24 sierpnia 2016 r. Wskazać w tym miejscu trzeba, że wydruk strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A. wskazuje na to, że przesyłka skierowana do pozwanego została dwukrotnie awizowana, a następnie zwrócona nadawcy (bankowi) jako niepodjęta w terminie, przy czym data 24 sierpnia 2016 r. dotyczy doręczenia zwróconej przesyłki nadawcy poprzez urząd pocztowy w W.. Zaznaczenia w tym kontekście wymaga, że ani z dokumentów dołączonych do pozwu, ani z kolejnych pism strony powodowej nie wynika, by wskazany w wypowiedzeniu adres pozwanego – przy ul. (...) X w S. – był adresem prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej, czy adresem zamieszkania. W umowie kredytowej wskazany został inny adres pozwanego. Zgodnie natomiast z informacjami zawartymi w wydruku z (...) pozwanego – jego adresem do doręczeń jest adres w S. przy ul. (...).

Tym samym nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć, że pozwany miał możliwość podjęcia przesyłki awizowanej skierowanej na adres przy ul. (...) X w S., w sytuacji gdy nie był to adres pozwanego. Co więcej, analiza samych twierdzeń i dokumentów przedłożonych przez stronę powodową prowadziła do powstania wątpliwości co do daty, z którą złożono pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy stosownie do art. 61 § 1 k.c., który stanowi, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej.

Z dokumentu złożonego przez powoda – wyciągu ksiąg banku – wynikało bowiem, że rozwiązanie umowy miało nastąpić dopiero w styczniu 2017 r., co sprawia, że niezrozumiałym jest to, iż powód przyjął taki termin, a nie termin 30-dniowy od dnia złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z 20 lipca 2016 r., które miało nastąpić 24 sierpnia 2016 r. Okoliczności te miały jednak wtórne znaczenie w kontekście skuteczności wypowiedzenia umowy, gdyż rolę taką w ocenie Sądu spełniło doręczenie pozwanemu pozwu w niniejszym postępowaniu (a wraz z nim także odpisu dokumentu zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu), co nastąpiło 22 kwietnia 2017 r. pod adresem przy ul. (...) w S. (zgodnie z art. 133 § 2a k.p.c.). W konsekwencji takiego skutecznego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu żądanie pozwu w zakresie zwrotu całej kwoty niespłaconego kredytu postawionego w stan wymagalności ocenić należało jako uzasadnione.

Pozwany nie kwestionował przy tym w toku postępowania zasadności wypowiedzenia umowy kredytu – tj. tego, że zaistniały określone treścią łączącej strony umowy przesłanki do dokonania tego wypowiedzenia przez powodowy bank – a w złożonym wniosku dowodowym jedynie próbował wykazywać brak samego doręczenia mu oświadczenia o wypowiedzeniu. Z tych też względów powództwo było uzasadnione co do żądania kwoty głównej, co do której pozwany także nie wypowiedział się w toku postępowania.

W przypadku roszczeń o zapłatę odsetek, dla której podstawę prawną stanowi art. 481 k.c., Sąd uznał, że są one uzasadnione w przypadku domagania się przez powoda zapłaty kwoty 3.704,73 zł z tytułu odsetek umownych, gdyż roszczenie to zostało poparte zarówno dokumentem w postaci wyciągu z ksiąg banku, jak i późniejszym zestawieniem odsetek złożonym na wezwanie sądu, które to dokumenty wskazują, że powód naliczył pozwanemu zgodnie z umową odsetki w takiej wysokości, tj. odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie większe niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Zaznaczenia przy tym wymaga, że w chwili zawierania przez strony umowy, poprzez odwołanie się do czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP ustawodawca oznaczał wysokość odsetek maksymalnych.

W przypadku z kolei roszczenia określonego przez powoda jako umowne odsetki za zwłokę (czy też jako odsetki karne) Sąd miał na uwadze to, że z wyciągu z ksiąg banku wynika, że wynoszą one jedynie 644,46 zł i naliczone były do 3 marca 2017 r. W tym kontekście niezrozumiałym jest, dlaczego powód domaga się w pozwie tych odsetek w wysokości aż 2.149,41 zł, podczas gdy pozw sporządzony został w dniu 29 marca 2017 r. Jednocześnie w oparciu o treść umowy oraz przedłożonych w toku postępowania innych dokumentów, nie sposób przyjąć, że kwota należnych odsetek za zwłokę wzrosła w ciągu niecałego miesiąca z kwoty 644,46 zł do kwoty 2.149,41 zł. Sąd z uwagi na te wątpliwości wezwał powoda do przedłożenia sposobu wyliczenia tych odsetek oraz do wskazania podstawy tego wyliczenia, jednakże

powód nie wykonał w tym zakresie nałożonego nań przez Sąd zobowiązania, a jedynie przedstawił wyliczenie odsetek umownych (w kwocie 3704,73 zł). Wysokości odsetek 2149,41 zł nie można też ustalić w oparciu o historię naliczania odsetek gdyż sporządzona ona została do dnia 23 października 2017 r., a zatem już po wniesieniu pozwu.

Z tych też względów – biorąc pod uwagę, iż już samo zestawienie żądania z danymi, które wynikały z przedłożonych dokumentów budzi wątpliwości Sąd, niezależnie od braku zarzutów w tym zakresie ze strony pozwanego, uznał, że nie istnieją przesłanki do zastosowania art. 230 k.p.c., a wyniki całego postępowania dowodowego nie pozwalają przyjąć twierdzeń strony powodowej za niekwestionowane, czy też za przyznane przez stronę pozwaną.

Z tego też powodu w zakresie żądania przez powoda zasądzenia od pozwanego odsetek „karnych” roszczenie to zostało uwzględnione jedynie co do kwoty 644,46 zł tytułem odsetek za zwłokę, wskazanych w przedłożonym przez powoda wyciągu z ksiąg banku. Za zasadne Sąd uznał także żądanie zapłaty wskazanej w tymże wyciągu kwoty 1.000 zł z tytułu należnych powodowemu bankowi od pozwanego opłat i prowizji, których to pozwany ani nie kwestionował, ani też nie budziły one wątpliwości Sądu.

Także roszczenie w zakresie zasądzenia dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od należności głównej – oparte na art. 481 § 1 k.c. – zostało uwzględnione przez Sąd, gdyż wprost wynikało z postanowień łączącej strony umowy, w szczególności z § 10 ust. 5 regulaminu stanowiącego integralną część umowy kredytu, który to przewidywał naliczenie oraz wysokość odsetek w przypadku postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności.

W pozostałym zakresie – tj. wykraczające poza kwotę odsetek za zwłokę wskazaną w wyciągu z ksiąg banku – powództwo zostało oddalone. Niemniej, z uwagi na jego uwzględnienie w całości w zakresie żądania zasądzenia należności głównej, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III wyroku zostało oparte na art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i przyjęciem, że powód wygrał proces w całości.

Na poniesione przez stronę powodową koszty niezbędne do celowego dochodzenia jego praw w łącznej wysokości 9.366 zł złożyła się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 3.949 zł stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym stosownie do art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w wysokości 5.400 zł określonej § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłata skarbową od udzielenia jednego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.